

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 13. svibnja 2015. [\[Multimedia\]](#)

Tri ključne riječi za dobar obiteljski život

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Današnja kateheza predstavlja svojevrsna ulazna vrata niza razmišljanja o obiteljskom životu, stvarnom životu obitelji, s njegovim vremenima i njegovim događajima. Na tim su ulaznim vratima napisane tri riječi, koje sam ovdje na Trgu već više puta ponovio. A te riječi glase: "molim", "hvala" i "oprosti". Naime, te riječi utiru put za dobar život u obitelji, za život u miru. To su jednostavne riječi, ali ih nije tako jednostavno provesti u djelo! One sadrže veliku snagu: snagu čuvanja kuće, pa i usred nebrojenih nevolja i kušnji; njihov izostanak, naprotiv, malo po malo otvara pukotine koje mogu čak dovesti do njezina urušavanja.

Mi ih obično promatramo kao riječi "dobrog odgoja". Dobro odgojena osoba traži dopuštenje, kaže hvala i ispriča se ako pogriješi. Dobar odgoj je vrlo važan. Jedan veliki biskup, sveti Franjo Saleški običavao je reći da je "dobar odgoj već pola svetosti". Ali tu treba pripaziti, u povijesti smo poznavali također formalizam lijepih manira koji može postati krinka iza koje se skriva suhoća duše i nezainteresiranost za drugoga. Običava se reći: "Iza dobrih manira kriju se loše navike". Ni religija nije zaštićena od te opasnosti, zbog koje formalno vršenje prerasta u duhovnu svjetovnost. Đavao koji kuša Isusa služi se lijepim manirama – on je pravi gospodin, kavalir – i citira Sveto pismo, kao da je teolog. Njegov se stil čini ispravnim ali njegova je namjera odvratiti od istine Božje ljubavi. Mi međutim shvaćamo dobar odgoj u njegovim izvornim oblicima, gdje je stil dobrih odnosa čvrsto ukorijenjen u ljubavi prema dobru i u poštivanju drugoga. Obitelj živi od te tankočutne ljubavi.

Prva je riječ "molim". Kada se pobrinemo da uljudno tražimo i ono na što mislimo da polažemo pravo, postavljamo pravu zaštitu za duh bračnog i obiteljskog suživota. Uči u život drugoga i kada je on dio našega života iziskuje osjetljivost jednog nenametljivog stava koji vraća povjerenje i poštivanje. Povjerenje, najposlije, ne daje za pravo uzimati sve zdravo za gotovo. A što je ljubav prisnija i dublja to više zahtijeva poštivanje slobode i sposobnosti čekanja da drugi otvori vrata svoga srca. U vezi s tim sjećamo se onih Isusovih riječi iz Knjige Otkrivenja: "Evo, na vratima

stojim i kucam; poslušaj li tko glas moj i otvori mi vrata, unići ću k njemu i večerati s njim i on sa mnom" (3, 20). I Gospodin traži dopuštenje da uđe! Ne zaboravimo to. Prije nego nešto učinim u obitelji: "Mogu li, molim te, to učiniti? Hoćete li se svidjeti ako to učinim na ovaj način?" To je jezik učtivosti ali pun ljubavi. I to je toliko dobro za obitelji.

Druga je riječ "hvala". Ponekad se stječe dojam da postajemo civilizacija loših manira i loših riječi, kao da su one znak emancipacije. Čujemo ih mnogo puta i u javnosti. Uljudnost i sposobnost zahvaljivanja promatraju se kao znak slabosti, ponekad pobuđuju čak nepovjerenje. Protiv te se tendencije treba boriti u samom krilu obitelji. Moramo postati nepopustljivi kada je riječ o odgoju za zahvaljivanje, za zahvalnost: dostojanstvo osobe i društvena pravednost imaju u tome svoje ishodište. Ako se u obiteljskom životu zanemaruje taj stil, izgubit će se i u životu društva. Zahvalnost je, nadalje, za vjernika u samom srcu vjere: kršćanin koji ne zna zahvaliti je osoba koja je zaboravila Božji jezik. To je loše! Sjećamo se Isusovog pitanja, kada je ozdravio desetoricu gubavaca a samo se jedan vratio zahvaliti (usp. Lk 17, 18). Jednom sam prilikom čuo jednu stariju osobu, vrlo mudru, vrlo dobru, jednostavnu, ali s onom mudrošću pobožnosti, života, kako govori: "Zahvalnost je biljka koja raste samo na tlu plemenitih duša". Ta plemenitost duše, ta Božja milost u duši potiče nas na zahvalnost uzvratiti zahvalom. To je cvijet plemenite duše. Lijepo je to.

Treća je riječ "oprosti". To je teška riječ a ipak tako nužna. Kada je nema, male se pukotine šire – čak i nehotice – sve dotle da postaju duboki procjepi. Nije slučajno da u molitvi kojoj nas je Isus naučio, Očenašu, u kojem je sažeto sve ono bitno za naš život, nalazimo ovaj izraz: "I otpusti nam duge naše kako i mi otpustismo dužnicima svojim!" (Mt 6, 12). Ako priznamo da smo pogriješili i da smo spremni vratiti ono što smo drugome uskratili – poštovanje, iskrenost, ljubav – postajemo vrijedni oprostjenja. I tako se zaustavlja infekcija. Ako nismo kadri ispričati se, to znači da nismo sposobni ni opraštati. U kući u kojoj se ne traži oprostjenje zrak počinje biti zagušljiv a vode ustajale. Tolike povrede osjećaja, toliki razdori u obitelji započinju gubljenjem te dragocjene riječi: "Oprosti mi". U bračnom životu svađe su česte... "lete i tanjuri", ali dat ću vam jedan savjet: neka dan ne prođe a da se niste pomirili. Poslušajte dobro: jesu li se posvađali muž i žena? Djeca s roditeljima? Jeste li se jako posvađali? Nije dobro, ali nije to problem. Problem je ako se taj osjećaj protegne i na slijedeći dan. Zato ako ste se posvađali nemojte nikada dopustiti da prođe dan a da se niste pomirili u obitelji. A kako se moram pomiriti? Trebam li kleknuti na koljena? Ne! Samo mala gesta, neka sitna stvar i obiteljski se sklad vraća. Dovoljno je samo pomilovati drugoga, šutke i bez riječi. Neka nikada dan ne završi u obitelji a da se niste pomirili. Jeste li to razumjeli? To nije lako ali se to mora učiniti. I time će život postati ljepši. I zbog toga je dovoljna jedna mala gesta.

Te tri ključne riječi u obitelji su jednostavne riječi i možda ćemo se isprva tome smijati. Ali kada ih zaboravimo tada to više nije smiješno, zar ne? U našem su odgoju, možda, previše zanemarene. Neka nam Gospodin pomogne vratiti ih na pravo mjesto, u naše srce, u naš dom pa i u naš društveni suživot. To su riječi koje vode upravo u ljubav obitelji.

©Copyright - Libreria Editrice Vaticana